

rettes. Efter at have faaet denne Meddelelse, der er aftrykt i den Betænkning, den ærede Ordfører for Forslagsstillerne læste op, rettede Finantsudvalget enstemmigt en Høivendelse til Ministeriet, om det ikke vilde være saa god at faae indkjøbt disse private Stykker Jernbane, som laa indenfor Statsbanernes Omraade. Den Anmodning rettede vi til Ministeriet, men det gjorde Intet derved. Det henstiller jeg, for at De kunne se, hvor hurtig Administrationen er paa dette Punkt. Der er Intet gjort. Vi have saaledes endnu den Dag i Dag her i Danmark inde paa Statsbanerne private Banestykker, hvor Private kunne tage ind, hvad de lyste, og hvor baade Folk og Vogne kunne faae Lov til at komme ind paa Sporene. Uagtet Finantsudvalget i en Række af Aar har ønsket dette Forhold afviklet, er der til Dato Intet sket. Det var det ene. Det andet var dette, at da vi nu havde faaet en Række Meddelelser om, hvilke Steder man indrømmede — f. Ex. ved Lou og Tvingtrup — at der burde finde Udvidelser Sted, saa var Finantsudvalget enigt om at opfordre Ministeriet til at udvide og oprette Stationer paa disse Steder paa Statens Bekostning. Det var det, som gav mig Anledning til sidste Gang, vi havde denne Sag fat, nemlig ved Behandlingen af Andragenderne, at fremhæve, hvorledes dette var Betydningen af, hvad der staar i Betænkningen over Andragenderne, at Udvalget i denne Saa henholdt sig til sine tidligere Udtalelser. Skulde Noget være i Tvivl om Rigtigheden heraf, saa kunne de blot se efter, hvad den ærede Ordfører dengang udtalte paa hele Udvalgets Begne. Da den ærede Ordfører, det ærede Medlem for Vejle Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), anbefalede denne Sag, da sagde han — Folkethingstidenden Sp. 852 — efter en lang Forklaring, som gif i Retning af, hvad jeg sagde, at vi nemlig ude paa Landet maatte nyde samme Kærfærdighed, som der vises Kjøbstadsbeboerne: „Man henstiller altsaa denne Sag til Indenrigsministeren, og naar der staar i Betænkningen, at man henholder sig til sine tidligere Udtalelser, vil det sige, at man fra Udvalgets Side ønsker og foreslaar, at Thinget stemmer for, at det bliver en ved Lov bestemt slet og ret Statsjernbanestation.“ Det er den Motivering, som Folkethinget har stemt for, dengang vi sidste Gang havde denne Sag for, og det er det, som vi — ikke blot Venstre, men ogsaa Høire, kort sagt hele Finantsudvalget — fordre af Ministeren. Nu mente det ærede Medlem, som var Ordfører for Forslagsstillerne, at den høitærede Minister havde, efterat denne Betænkning var afgivet, des-

uagtet fastholdt sit Standpunkt. Nei, det har han slet ikke gjort, det tager det ærede Medlem feil i. Derjom man slaar op i Folkethingstidenden, vil man finde, at den høitærede Minister, efterat disse Udtalelser fra Ordføreren vare faldne, har udtalt sig saaledes, Spalte 861, at naar: „de Vedkommende, som nærmest ere interesserede i Oprettelsen af en saadan Holdeplads eller Station, skulde afgive Grund dertil uden Erstatning af det Offentlige og derhos udrede $\frac{1}{5}$ af de Omkostninger, som en Stations Etablering medfører“, saa siger den høitærede Minister, at han ikke skjønner rettere: „end at disse Betingelser, sctt baade fra Statens Synspunkt og fra de nærmest interesserede Beboeres Synspunkt, maa faldes i og for sig rimelige og billige.“ „Hvis imidlertid,“ svarede saa den ærede Minister til, „det høie Thing skulde tiltræde den Indstilling, som her foreligger, skal jeg selvfølgelig tage Sagen uden Overveielse, og jeg antager, at paa en eller anden Maade vil Resultatet komme til at foreligge i Finantslovsforslaget for næste Aar.“ Det var det, der dengang gav mig Anledning til at rejse mig op, tage Ordet og anmode den høitærede Minister, om han dog ikke engang kunde blive enig med os om at yde os Landboere Kærfærdighed. Vi forlange ikke Noget for os selv, ikke noget Urimeligt eller Ubilligt, men vi forlange dette, at naar Ministeriet og Jernbaneadministrationen erkjende, at her bør oprettes en Station, skal Staten fuldt ud betale, hvad Oprettelsen koster, ligesom den betaler andre Udvidelser ved Statsbaner og Oprettelsen af Stationer i Kjøbstæder. Er det da urimeligt, at vi Landboere forlange at blive behandlet ligesom Kjøbstadsbeboerne? Det forekommer mig, at vi, der bo og bygge blandt Landboerne og altsaa ere deres naturlige Repræsentanter her, daarlig vilde varetage deres Interesser i denne Sag, dersom vi ikke rejste os op og forlangte simpel Kærfærdighed af Ministeren. Dette er ogsaa Folkethingets Finantsudvalgs enstemmig udtalte Standpunkt, og det er det Grundlag, hvorpaa vi have henvist Lou Holdeplads, hver Gang den er blevet henvist til Udvalget. Hvis Noget er i Tvivl om, hvorvidt Finantsudvalget dog ikke skulde have forandret sit Standpunkt, da kunne vi blot tænke paa, at da vi for ganske faa Dage siden behandlede sidste Afsnit af Finantsudvalgets Andragender, havde vi et Spørgsmaal om en Holdeplads, nemlig Stilling i Slanderborg = Egnen, og da udtalte den ærede Ordfører, det ærede Medlem for Vejle Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) — Tidenden Sp. 1624 — at vi burde „impde-